

Thư Thầy trò (74)

- Thư Thầy trò (74)
 - *Tác giả:* Viên Minh - Nguyên Từ
-

Kính thưa Thầy,

Con trên 30 tuổi và là mẹ đơn thân đang sống với đứa con trai còn nhỏ và một mẹ già. Trước đây gia đình con rất giàu có, hiện tại thì cả nhà đều lâm vào khó khăn, con cháu tuy được đầu tư ăn học nhưng chẳng ai làm nên sự nghiệp gì cả, thậm chí còn ngỗ nghịch nữa. Theo sự hiểu biết của con thì đó là nghiệp.

Cha con mất lúc con còn nhỏ tuổi. Kể từ đó gia đình con bắt đầu tan đàn xẻ nghé. Con là nạn nhân của bạo hành từ nhỏ nhưng con đã im lặng cam chịu và chưa một ai biết việc này cả. Con từng rất buồn và bị ám ảnh rất nhiều năm. Khi khôn lớn, tình duyên của con cũng rất lận đận. Con quen bạn trai và cũng rất đau khổ vì mối tình đó. Khi con có thai, anh ấy bỏ con đi, con khổ sở và nhẫn chịu, cũng không oán trách anh ấy. Con được biết đó là nghiệp kiếp trước của mình.

Giờ con thấy mình như người bắt đắc chí, làm gì cũng sợ nghiệp. Con từng kinh doanh theo nghề của gia đình là bán sản phẩm làm từ ngành chăn nuôi, nhưng sau thấy trong lòng khó chịu, cảm thấy không thích hợp với nghề này.

Giờ con muốn đi tu nhưng mẹ con lớn tuổi rồi, các anh chị thì không ai ở được với mẹ, con trai con thì còn bé quá. Con từng thăm dò để cho bé xuất gia luôn nhưng bé chưa sẵn sàng.

Thời gian gần đây báo chí cứ nói về các tệ nạn xã hội, lòng con cứ hoang mang lo lắng cho con của con. Con cứ bị ám ảnh, rồi thêm chuyện tình duyên không trọn vẹn, con quen ai cũng có cảm giác sắp chia lìa họ và thường đều là do con tự cắt đứt những mối quan hệ này. Công việc thì con cứ lo sợ mình tạo nghiệp bất thiện. Đi tu thì sợ không ai chăm mẹ và con trai con. Con hoang mang lắm và con kính mong Thầy cho con xin một lời khuyên con phải làm gì?

Con xin cảm ơn Thầy và kính chúc Thầy mạnh khỏe.

Kính thư,

Con, Nguyên Từ

Con,

Đọc thư của con thầy rất xúc động, nhưng con đừng buồn. Chúa nói rất đúng, rằng *"kẻ nào chịu thiệt thòi trên thế gian này sẽ được ưu tiên trên nước Thiên Đàng"*, Lão Tử cũng nói *"trong phúc có họa, trong họa có phúc"*. Tuy đây là kiếp sống mà con phải trả nghiệp, nhưng cũng chính nhờ nghiệp quả xấu mà con học ra bản chất vô thường, khổ, vô ngã của đời sống và con mới biết tới Đạo.

Con đừng vội xuất gia, cứ lo tròn bổn phận với mẹ, với con, qua đó mà phát huy trí tuệ và đạo đức. Đừng buồn phiền oán trách ai, cũng đừng chán ghét số phận vì đó chỉ là pháp vận hành đưa đến để giúp con thấy ra Sự Thật mà sớm thức tỉnh thôi.

Con nên nghe pháp thoại thầy giảng hàng ngày để thấm nhuần đạo lý (website: trungtamhotong.org). Không ai hạnh phúc hơn người thấm nhuần được đạo lý, lấy đạo vị làm niềm vui giữa cuộc đời đầy gian khổ này. Thấy ra sự khổ và nguyên nhân của nó chính là giác ngộ giải thoát, chứ không phải tìm chốn bình an. Một ngày kia khi con đã thấy ra chính mình và cuộc sống, lúc đó con xuất gia mới thật đúng ý nghĩa của nó.

Hãy tự tin, trong con có sẵn tánh giác là viên ngọc quý vô giá, không có bất cứ điều xấu xa tội lỗi nào có thể làm ô nhiễm được nó, ngược lại, chính nhờ những va chạm đầy nghiệt ngã giữa cuộc đời mới giúp con biết quay về chính mình để thấy ra nguồn hạnh phúc vô tận ấy. Hãy cảm ơn Pháp đã ban cho con những đắng cay trần thế để con biết trở về nguồn đạo nhiệm mầu. Khi giác ngộ được điều này thầy đã thốt lên

*"Xin cảm ơn Thượng Đế (Pháp),
cho ta giọt đắng này!"*

Và nhận ra rằng:

*"Tự do là ung dung trong ràng buộc
Hạnh phúc là tự tại giữa khổ đau"*

Chúc con đủ bình tĩnh sáng suốt để cảm ơn Pháp đã giúp con thấy được thế nào là sự "ưu tiên trên nước Thiên Đàng".

Thầy Viên Minh